

λούδην μόνον ὡς πλούσιον. δικτὶ νὰ μὴ τὸ πράξουν αὔριον καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι;

Εἶνε (θὰ ἐλέγομεν τέλος, ἂν αἱ ἀσέβεια δὲν ἦσαν ἀτελείωτοι, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν ἐν προσηγεῖ φύλλῳ) εἶνε καὶ ἀσέβεια πρὸς νεαράν, πρὸς χθεσινὴν ἀπόφασιν τῆς βουλῆς; ἥ τις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ καταλέγη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς τὸν κ. Σκουλούδην. Ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς ἐξέλεξε πέρυσι βουλευτὴν τὸν κ. Βράϊλαν τὸν ἐξέλεξε δὲ αὐθόρμητος καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀξίαν καὶ ὄχι εἰς «τὰς ἀξίας», διότι ὁ Βράϊλας δὲν ἔχει χρεώγραφα καὶ Κωπαῖδα; καὶ ἑκατομμύρια. Ἀλλ' ὁ Βράϊλας κατεῖχε καὶ κατέχει μίαν τῶν δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1853 συνεστημένων Πρεσβειῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐν Λονδίῳ. Δὲν εἶχεν ὅμως παραιτηθῆ τῆς θέσεως ταύτης τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς, ὡς ορίζει ὁ νόμος. Τούτου ἕνεκα τὸ μὲν τμήμα τῆς βουλῆς, προσδρευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βαλκωρίτου προέτεινε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Βράϊλα διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἐπειδὴ ὁ Βράϊλας Ἀρμένης Πέτρος ἠδὲν παρητήθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Πρέσβευος κατὰ τὸν νόμον, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ». Ἡ δὲ βουλή ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 22 Φεβρουαρίου 1882, ἀπεφάνετο παμφηρεῖ ταῦτα: «Ἀκυροῦται (ἡ ἐκλογή Κερκυράς) κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ τμήματος, ὡς πρὸς τὸν κ. Π. Βράϊλαν Ἀρμένην.»

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κείμενα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα εἰς αὔριον.

Καμτσόκι

ΡΑΧΑΤΙ

Ὅλοι ἡσυχάζουν τούταις ταῖς ἡμέραις,
ὁ ῥομπὸς κυττάζει μόνον τὴν δουλειά του,
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ καλοὶ πατέρες,
καὶ καθέννας πῆγε εἰς τὴν φαμελιά του,
εἰς τὴ φαμελιά του.

Ὅμως δὲν γυρίζουν μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια,
ὑστερ' ἀπὸ τόσους κόπους καὶ μεπελάδες,
μέσ' τὰ πατρικὰ τους κουβαλοῦν κεμερία
στρογγυλαῖς καθέννας κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες,
κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες.

Τὸ ἀρχοντικό τους σιγανὰ γεμίζει
ἀπὸ κομματάρχας κι' ἀπὸ ψηφοφόρους,
ὅταν ὁ καθέννας βουλευτὴς ἀρχίζει,
νὰ τοῦς ῥητορεύῃ γιὰ τοὺς νέους φόρους,
γιὰ τοὺς νέους φόρους.

Ὅμως μέσ' τὸ λόγο ἄξαφν' ἂν τὰ χάσῃ,
τόσῳ ποῦ κι' ὁ ἴδιος δὲν καταλαβαίνει,
τότε ὁ λαὸς του θὰ ζητωκραυγᾷ,
καὶ θὰ φύγουν ὅλοι ἐνθουσιασμένοι,
ἐνθουσιασμένοι.

Κι' ἔτσι ἡσυχάζουν βουλευταὶ καὶ πληθὸς,
ὡς ποῦ ἡ ὠρισμένη ὥρα νὰ κτυπήσῃ,
θὰ πετάξῃ τότε μονομιάς ὁ μῦθος,
κι' ἄγριος ζατάρμης φόρους θὰ ζητήσῃ,
φόρους θὰ ζητήσῃ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 419)

ΙΣΤ

Ἡ ΕΠΙΒΟΛΗ

Ἀπὸ ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ἀφότου δὲν εἶχαν ἀκόμη δῆ τὴν Ἰωάνναν ἢ δις ἢ τρίς, ὁ κατὰ τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδί Ραοὺλ Δεσιμαῖζ συνέλαβε τὸ ἀπειρόπαιον σχέδιον τοῦ νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν περικαλλῆ μνηστὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἑταῖραν του. Εἶπε καθ' ἑαυτόν:—Θὰ τὴν ἀρπάξω καὶ θὰ τὴν ἀπαγάγω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐνόσῳ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν γουστάρω, θὰ περάσουμε μαζὺ σὰ δρῶ κτριγόνια.

ὦ! πόσον ἡ ματαιότης τοῦ διεφθαρμένου νέου θὰ ἰκανοποιεῖτο τότε; Ἐχαιρεν ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, τὴν ὁποίαν θὰ κημενεῖς τοὺς φίλους του ὅλοι θὰ τὸν ἐζούλευαν διὰ

τὴν εὐτυχίαν του, καμμὰ μέτα σ' τὸ Παρίσι, οὔτε μεταξὺ τοῦ μεγάλου κόσμου, οὔτε μεταξὺ τοῦ κόσμου τῶν ἐταιρῶν, δὲν θὰ ξεπερνοῦσε σ' τὴν καλλονὴν τὴν παρθένον τοῦ Μαρεῖλ.

Καὶ μολονότι ἦτο τολμηρὸς, ὁ Ραοὺλ ἔβλεπεν, ὅτι θ' ἀπὴντα μεγάλας δυσκολίας καὶ ὅτι δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλον νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν Ἰωάνναν.

Καὶ πρῶτον. Ἡ νεάνις ποτὲ δὲν ἐξήροχετο μόνη της, ἐκτός ὅταν πῆγαινε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐφυλάττετο καλῶς. Ἐπειτα τὸ σεμνὸν καὶ συγχρόνως τὸ ὑπερήφανον ἦθος της, ἡ ἀξιοπρέπειά της, αὐτὰ ὅλα τοῦ ἐνέπνεον σέβας καὶ τὸν ἀπεμάκρυνον ἀπ' αὐτῆς.

Ἦρκειτο νὰ βλέπῃ τὴν Ἰωάνναν καὶ τὴν κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατὰ τὴν διάβασίν της, ὅσακι; κατώρθου νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντί της. Μάτην ἐθήρευεν εὐκαιρίαν, νὰ μπορέσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ ἢ εὐκαιρία αὕτη πάντοτε τοῦ διέφευγε. Βεβαίως ἡ Ἰωάννα πολλάκις θὰ τὸν εἶδεν εἰς Μαρεῖλ, ἀλλὰ οὔτε τὸν πρόσεξε.

Τῆς εἶχαν πῆ ὅτι «Εἶνε υἱὸς τῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ» καὶ τοῦτο μόνον εἰξευρε περὶ αὐτοῦ, ἄλλως τε τί τὴν ἐμελλε ποιοῦς εἶνε καὶ τί εἶνε; Ποτὲ δὲν τῆς ἤλθε στὸ νοῦν ἰδέα ὅτι ὁ Ραοὺλ μποροῦσε νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς.

Δὲν ὑπόπτειε λοιπὸν διόλου τὰς προθέσεις τοῦ υἱοῦ τῆς βαρόνης, ὅστις ἠσθάνετο τὸ πάθος του αὐξάνον διαρκῶς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν αἰσθησέων του, κατὰ λόγον τῶν

Μὰ ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος ἠσυχάζει,
 ἓνα μαῦρο χέρι μέσα του ξαμόνει,
 ὁ πρωθυπουργός μας κἀτι τι ἀρπάζει,
 κι' ὑπουργούς καὶ πρέσβεις ἀξάφνα σκαρόνει,
 ἀξάφνα σκαρόνει.

Ἡ γαλήνη τότε μιὰ στιγμή ξεσπιέται,
 τοῦ ῥωμῆου τὸ κέφι χάλασαν κομμάτι,
 μὰ σὲ λίγο πάλι τὸ κακὸ ξεχνιέται,
 καὶ ξανὰ ἠσυχία, καὶ ξανὰ βραχάτι,
 καὶ ξανὰ βραχάτι.

Τί ζωὴ, τί ζεύκι, καὶ τί μαχμουρλούκι,
 σὰ χατζῆδες γύρω, σὲ πυκνὴ λιακάδα,
 μὲ καφέ τῆς Μένκας, μὲ μακρὸ τσιμποῦκι,
 τώρα γλωσσοτρῶμε τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα,
 τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα.

Μὰ σὲ λίγο πάλι γιὰ νὰ μᾶς ξαφνιάσῃ,
 γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἀπ' τὴν τεμπελιά μας,
 βγαίνει σὰ ζιζάνιο, κόσμο νὰ χαλάσῃ,
 μὲ τὰ ψέμματά της κι' ἡ Πρωταπριλιά μας,
 κι' ἡ Πρωταπριλιά μας.

Λίγο δὲν περνάει ποὺ ἠχοβολοῦνε,
 κάθε ἐκκλησίας χίλιαις ὡρὰς καμπάνες,
 θέλοντας καὶ ὄχι τοὺς πιστοὺς καλοῦνε,
 γυναιξὺ καὶ τέκνοις, δούλαις παραμάναις,
 δούλαις παραμάναις!

Καὶ ἐκεῖ π' ὁ ψάλτης ἀψηλά τὸ κέρνει,
 καὶ τὸ νανουρίζει καὶ τὸ ἐννιάρει,
 ὁ πιστὸς σιμά του στὸ στασίδι γέρνει,
 καὶ βαστᾷ τὸ ἴσο ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ,
 ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ.

Τί χαρὰ! σὲ μέραις λιγοσταῖς ἀκόμη,
 κοκκινωθαμμένη ἢ λαμπρὴ μας φτάνει,
 ἀπ' ἀρνιὰ γεμίζουν ὅλοι μας οἱ δρόμοι,
 κ' ἓνα αὐγὸ μὲ τ' ἄλλο τὸ ἀνέστη κάνει,
 τὸ ἀνέστη κάνει.

Ὁ ῥωμῆος γιὰ τέτοια δρῶ λεφτὰ δὲν δίνει,
 μὰ μὲ κουρασμένο περιμένει μάτι,
 ἀπὸ τέτοιαις φέσταϊς μία νὰ μὴ μείνῃ,
 κι' ἔχει αὐτὸς γιορτὴ του μόνο τὸ ραχάτι,
 μόνο τὸ ραχάτι.

Ταλισμάν.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἄκόμα τί θὰ δοῦμε!

Ἐφευρέθη λέγει ἓνα ἀντιληστροκὸν ἀλάνθαστον,

εἶναι μιὰ μικρὰ μηχανὴ προσεγγιζομένη εἰς τὴν κλειδω-
 νιὰν παντός χρηματοκιβωτίου ἢ ἄλλου ἐπίπλου περιέχον-
 τος χρῆμα ἢ πολύτιμα πράγματα. Ἀμα ὁ κλέπτης ἐγγίση
 εἰς τὴν κλειδαριὰ, τὴν περιέχουσαν τὴν μικρὰν μηχανὴν
 κατ' ἀρχὰς ἀκούεται ἓνας καταχθόνιος κρότος, ἔπειτα χύ-
 νεται καταπληκτικὴ λάμψις ἤλεκτρικοῦ φωτός, βοήθεια τοῦ
 ὁποίου φωτογραφικὸν τι ἐργαλεῖον συλλαμβάνει ἀμέτως τὰ
 χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ
 φωτογράφησις, τὸ χρηματοκιβώτιον νὰ φωνάζῃ ὡς ἄλλος
 Ρωμαῖδος: *Μὴ κινῆσθε!* καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ φωτογραφία,

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ
 Πάρισι. Εἶχε προῖται ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ
 νεάνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτελεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-
 δύτην ἱπποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-
 λαιὰν φενάκην εὐρεθεῖσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ
 ὑποθεθεῖς τσαρούχια.

Ἄφου εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω
 του καὶ ἔλαβε μιὰν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος
 Βαγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-
 σίασε εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρούλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἴστο
 Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεραλή του ἔ-
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἠσυχῶς τῆς γρού-
 λης καὶ ὠλίθθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ἰσθκόωφος γρου-
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠνάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὰν τὸν Φιντέλη, δὲν θὰ ἠ-
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὄλην τὴν πρὸς τὴν

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ
 Πάρισι. Εἶχε προῖται ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ
 νεάνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτελεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-
 δύτην ἱπποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-
 λαιὰν φενάκην εὐρεθεῖσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ
 ὑποθεθεῖς τσαρούχια.

Ἄφου εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω
 του καὶ ἔλαβε μιὰν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος
 Βαγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-
 σίασε εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρούλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἴστο
 Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεραλή του ἔ-
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἠσυχῶς τῆς γρού-
 λης καὶ ὠλίθθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ἰσθκόωφος γρου-
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠνάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὰν τὸν Φιντέλη, δὲν θὰ ἠ-
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὄλην τὴν πρὸς τὴν